

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29.11.2005, sp. zn. 10 To 495/2005, ECLI:CZ:KSHK:2005:10.TO.495.2005.1

Číslo: 43/2007

Právní věta: V rámci rozhodování podle § 151 odst. 3 tr. ř. soud není oprávněn přezkoumávat, zda z hlediska taktiky obhajoby bylo potřebné, aby se obhájce zúčastnil některých úkonů. V této souvislosti jsou předmětem přezkoumání soudem otázky, zda se jednalo o úkony právní služby ve smyslu advokátního tarifu, zda se obhájce zúčastnil úkonů v daném trestním řízení a zda se tyto úkony konaly.

Soud: Krajský soud v Hradci Králové

Datum rozhodnutí: 29.11.2005

Spisová značka: 10 To 495/2005

Číslo rozhodnutí: 43

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odměna ustanoveného obhájce

Předpisy: § 151 odst. 3 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Hradci Králové zamítl stížnosti odsouzeného P. S. a obhájkyň JUDr. J. R. podané proti usnesení Okresního soudu v Semilech ze dne 3. 6. 2005, sp. zn. 4 T 255/2004.

Z o d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením ze dne 3. 6. 2005, sp. zn. 4 T 255/2004, rozhodl Okresní soud v Semilech tak, že podle § 151 odst. 2, 3 tr. ř. přiznal obhájkyň JUDr. J. R. za obhajobu odsouzeného P. S. odměnu ve výši 55 350 Kč, režijní paušály ve výši 3000 Kč, cestovní výlohy ve výši 23 525,50 Kč, náhradu za promeškaný čas ve výši 13 300 Kč, tedy celkem 95 175,50 Kč, přičemž pokud jde o částku 39 018 Kč, návrh obhájkyň zamítl.

Proti tomuto usnesení podali v zákonné lhůtě stížnost odsouzený i obhájkyň.

Odsouzený stížnost odůvodnil tím, že po prostudování spisu zaznamenal pochybení ze strany obhájkyň, když se jedná o vyúčtování za přítomnost u výslechů poškozených a svědků. Odsouzený pak vypočítává jednotlivé namítané úkony s tím, že svědci, při těchto úkonech vyslyšení, nemají nic společného s jeho trestnou činností. Pro tyto skutky mu nebylo sděleno obvinění ani k nim nepodával

vysvětlení. Jednalo se o svědky k trestné činnosti, pro kterou byli stíháni spoluobvinění. U těchto výslechů neměla tedy obhájkyňe co dělat, a jednala tak po svém uvážení pouze pro svoji osobu, neboť odsouzený jí řekl, ať nejezdí na žádné výslechy, neboť to není nutné, a za druhé jí vyslovil nedůvěru. Odsouzený je toho názoru, že obhájkyňe na uvedené výslechy jezdila úmyslně kvůli množství úkonů a jejich následnému vyúčtování.

Obhájkyňe ve své stížnosti okresnímu soudu vytkla nesprávné právní posouzení trestných činů s určením souběhu a nesprávnou výši odměny. V napadeném usnesení nebylo rozhodnuto o provedeném úkonu ze dne 11. 6. 2003, tedy ustanovení obhajoby, příprava, první porada s klientem. Dále namítla obhájkyňe nesprávné krácení odměny ze režijní paušály k úkonům, které se nekonaly, když podle ustálené soudní praxe náleží obhájci režijní paušál v plné výši i za úkon, který se nekonal, ve smyslu § 14 odst. 2 advokátního tarifu. Zejména pak obhájkyňe namítla, že od 11. 6. 2003, kdy bylo proti odsouzenému zahájeno trestní stíhání, bylo řízení vedeno pro 3 trestné činy, které byly posuzovány jako samostatné skutky. Jedná se tedy o vícečinný souběh trestných činů. I obžaloba uvádí, že všem obviněným (tedy i obv. P. S.) přitěžuje skutečnost, že se dopustili více trestných činů. Právní názor o vícečinném souběhu trestných činů zaujal i okresní soud a potvrdil jej i Krajský soud v Hradci Králové. Nelze souhlasit s tím, že ke změně právní kvalifikace došlo až při vyhlášení rozsudku, a proto tedy nevznikl nárok na požadovanou odměnu. Podle názoru stěžovatelky se jednalo od počátku o trestní stíhání pro vícečinný souběh nejprve tří trestných činů a po skončení hlavního líčení pěti trestných činů. Stěžovatelka navrhla, aby krajský soud napadené usnesení změnil a určil jí odměnu s příslušenstvím v požadované výši 134 193 Kč.

Z podnětu podaných stížností přezkoumal krajský soud podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že stížnosti nejsou důvodné.

Okresní soud správně vycházel ze skutečnosti, že jmenovaná obhájkyňe byla odsouzenému ustanovena a má tedy ve smyslu § 151 odst. 2 tr. ř. nárok na odměnu a náhradu hotových výdajů podle zvláštního předpisu, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) v platném znění. Podle § 151 odst. 3 tr. ř. o výši odměny a náhradě hotových výdajů rozhodne na návrh obhájce orgán činný v trestním řízení, který vedl řízení v době, kdy obhájci povinnost obhajovat skončila, v řízení před soudem rozhodne předseda senátu soudu prvního stupně, přičemž k tomuto rozhodnutí může být pověřena vyšší soudní úřednice. Po procesní stránce bylo tedy napadené usnesení vydáno v souladu se zákonem.

Okresní soud v odůvodnění napadeného usnesení vysvětlil, jakým způsobem dospěl k závěru o výši odměny a náhrady hotových výdajů jmenované obhájkyňi včetně počtu provedených úkonů právní služby, a krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje. Z obsahu spisu vyplývá, že obhájkyňe se uvedených úkonů v popsáném rozsahu zúčastnila a náleží jí odměna za každý úkon právní služby ve výši 1350 Kč. Správně byly vypočteny též režijní paušály, cestovní výlohy a náhrada za promeškaný čas. Okresní soud v odůvodnění napadeného usnesení dále vysvětlil, jaké požadované položky obhájkyňi nepřiznal a proč. Krajský soud proto odkazuje na odůvodnění napadeného usnesení a k námitkám stěžovatelů dodává následující.

Pokud odsouzený namítá, že obhájkyňe se nemusela, resp. neměla zúčastnit všech úkonů přípravného řízení, jichž se zúčastnila, neboť některé výslechy svědků se týkaly skutků, které byly kladeny za vinu pouze spoluobviněným, jde o námitku zasahující do roviny etiky obhájce. Soud není oprávněn přezkoumávat obhajobu vykazovanou obhájcem v tom směru, zda z hlediska taktiky obhajoby bylo potřebné, aby se obhájce zúčastnil těch kterých úkonů. To je plně v kompetenci obhájce. V této souvislosti je předmětem přezkoumání soudem otázka, zda se obhájce zúčastnil úkonů v daném trestním řízení, zda se tyto úkony konaly a zda se jednalo o úkony právní služby ve smyslu advokátního tarifu. Ačkoli je pravda, že obhájkyňe se zúčastnila výslechů některých svědků ve vztahu k dílčím skutkům, které nebyly odsouzenému P. S. kladeny za vinu, nebylo to důvodem ke

snížení odměny obhájce. Soud není oprávněn posuzovat důvodnost účasti obhájce u těchto úkonů, když tuto důvodnost mohl obhájce dovozovat například z možné souvislosti jednotlivých dílčích útoků, z nutnosti poukázat na nevěrohodnost či rozpornost výpovědí spoluobviněných a z dalších okolností. To jsou však již úvahy, které přesahují rozhodování podle § 151 odst. 3 tr. ř. Kromě toho byla obhájce o odsouzeném namítaných úkonech vyrozumívána policejním orgánem, navíc aniž by z těchto vyrozumění přehledně vyplývalo, ke kterým dílčím skutkům se úkony vztahují. Pokud jde o námitku odsouzeného, že požádal o změnu obhájce, tak to je pravda, odsouzený již při zahájení hlavního líčení o změnu obhájce požádal, ale nebyly k tomu shledány důvody ve smyslu § 40 tr. ř. a ustanovení obhájce tedy zůstalo v platnosti. Odsouzený byl přitom od počátku trestního stíhání poučen a věděl, že má možnost kdykoli si jiného obhájce zvolit.

Na druhé straně ani námitky obhájce neshledal krajský soud důvodnými. Především je třeba uvést, že za úkon spočívající v převzetí a přípravě obhajoby zahrnující první poradu s klientem dne 11. 6. 2003 byla obhájce odměna přiznána. Pokud jde o režijní paušál, ten náleží pouze za úkony právní služby, nikoli za promeškaný čas. Pokud jde o stěžejní námitku obhájce, že jí měla být přiznána odměna za obhajobu u trestných činů spáchaných ve vícečinném souběhu, krajský soud uvádí, že již z usnesení o zahájení trestního stíhání vyplývá, že jednání odsouzeného bylo posuzováno jako jeden pokračující skutek, jímž v jednočinném souběhu naplnil znaky skutkové podstaty trestných činů podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. b) tr. zák., § 238 odst. 1, 2 tr. zák. a § 257 odst. 1 tr. zák. (pokud by tomu tak nebylo, musela by být u dílčího skutku pod bodem 1 použita právní kvalifikace podle § 247 odst. 1 písm. b/, odst. 2 tr. zák.). Uvedená právní kvalifikace použitá v usnesení o zahájení trestního stíhání i v obžalobě nebyla správná. Tuto nepřesnost právní kvalifikace napravil až okresní soud ve svém rozsudku. To nic nemění na tom, že až do vyhlášení rozsudku okresního soudu bylo řízení vedeno pro trestné činy spáchané v jednočinném souběhu. Po vyhlášení rozsudku již nebyl vykonán žádný úkon právní služby. Při určování výše odměny obhájce je třeba vycházet z aktuální právní kvalifikace v tom kterém stadiu trestního řízení, v němž jsou vykonány úkony, byť je tato právní kvalifikace chybná. Na výše uvedeném nic nemění ani případné konstatování přitěžující okolnosti v obžalobě, že se obviněný dopustil více trestných činů, neboť pro posuzování této přitěžující okolnosti platí kritéria jiná, nikoli kritéria jednoty skutku přitěžující okolnosti ve smyslu § 34 písm. k) tr. zák. je spáchání více činných trestných činů jak v jednočinném, tak ve vícečinném souběhu.

Krajský soud tedy shledal napadené usnesení správným, námitky stěžovatelů nedůvodnými, a proto stížnosti odsouzeného i obhájce jako nedůvodné podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.